

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 51712-11-19 מדינת ישראל נ' אסור

בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות יחידת תביעות שלוחת רחובות ע"י ב"כ עו"ד ים קולן נגד	בעניין:
הנאשם	מקסים אסור ע"י ב"כ עו"ד טל גלאון	

הכרעת דין

פתח דבר וכמצוות המחוקק, אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פגיעה בפרטיות – בילוש או הטרדה אחרת לפי [סעיף 2\(1\) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981](#) (להלן: החוק או [חוק הגנת הפרטיות](#)).

עובדות כתב האישום

2. במועד הרלוונטי, הנאשם וסילביה דה מונטה (להלן: המתלוננת) היו בני זוג בהליכי פרידה. ביום 20.03.2018 במסגרת ע"ק 18-03-40441 נקבע, בין היתר, כי הנאשם יורחק מהבית המשותף שלו ושל המתלוננת שברחוב ארגמן 2 בגן יבנה (להלן: הבית או בית המגורים), לתקופה של 10 ימים אך הותר לו לשוב לבית לצורך נטילת ציוד אישי עד לשעה 21:00.

3. באותו יום, עובר לשעה 22:00 הגיע הנאשם לבית, התקין ללא ידיעת והסכמת המתלוננת מצלמה אשר הוסתרה בתוך פמוט, כשהיא מחוברת למכשיר מקליט ומתעדת המתרחש, והניח אותה מעל הארונית שבסלון הבית.

מענה לכתב האישום ומהלך המשפט

4. בתשובה לכתב האישום אישר הנאשם כי המתלוננת הייתה בת זוגו והם היו בעיצומם של הליכי פרידה במועד הרלוונטי לכתב האישום. הנאשם הודה כי התקין את המצלמה במקום ובאופן שאינו נסתר. בפי הנאשם מספר טענות, המצלמה הותקנה בביתו שלו, היא נועדה להגן על אינטרס אישי שלו ובפועל לא ביצעה צילום ממשי שעולה כדי פגיעה בפרטיות. כן נטען כי קמה לו הגנת זוטי דברים לאור העובדה כי מספר ימים לאחר המקרה ניתנה החלטה שיפוטית המאפשרת לנאשם להתגורר בקומה התחתונה ולהפעיל מצלמות כפי שעשה.

5. מטעם המאשימה העידה המתלוננת. הוגשו בהסכמה: הודאת הנאשם מיום 01.04.2018 (1/ת); דיסק שהופק מתוך המכשיר המקליט ובו סרטונים הכוללים תיעוד חזותי ללא קול של אזור המטבח והסלון, המאשימה הפנתה לסרטונים הרלבנטיים הכוללים תיעוד ויזואלי של מעשי הנאשם והאחר בעת התקנת המצלמה וכן כוללים תיעוד חזותי של מעשי המתלוננת ואחיה בזמן שהבחינו במצלמה (2/ת); ע"ק (אשקלון) 40441-03-18 דה מונטה נ' אסור (20.03.2018) (3/ת); ה"ט (ראשל"צ) 59088-03-18 דה מונטה נ' אסור (29.03.2018) (4/ת); דו"ח פעולה שערך רס"ר לוי אבישי (5/ת); מזכר שערך רב נגד מנשה נחום (6/ת); חשבונית מס קבלה מערכות מיגון ואבטחה - חשבונית בעבור רכישת המצלמה (7/ת); טופס לוואי לבדיקת מיצוי ראיות מחשב (8/ת) ומזכר שערך רס"מ יניב אלמקייס בנוגע לסרטונים (9/ת). הנאשם העיד להגנתו. הוגש: תלה"מ (ראשל"צ) 24363-04-18 אסור נ' סילביה (12.4.2020) (1/1). סיכומי הצדדים נשמעו בעל פה.

6. לא מצאתי להפריד בין טיעוני הצדדים, בחינת העדויות, הערכת מהימנותן ואלו כולם יתבררו במאוחד ובהתאם לצורך בפרק הדיון.

דיון והכרעה

7. כידוע, הזכות לפרטיות ולצנעת הפרט הנה זכות חוקתית המנויה [בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו](#), והיא נגזרת מזכותו של האדם לכבוד. דומה כי אין צורך להכביר מילים על חשיבותה של זכות זו במישור העקרוני וגם אין צורך להכביר מילים על כך שאדם הנמצא בדלת אמות ביתו זכאי להניח כי כאשר הוא מצוי בגפו הוא נהנה מפרטיות כלפי כולי עלמא.

8. נדגיש כי הזכות לפרטיות דבקה באדם ולא במקום וזו שרירה וקיימת גם במערכת היחסים בין בני זוג נשואים, בינם לבין עצמם, ועל כן אין נפקות לעובדה כי בית המגורים הוא גם קניינו של הנאשם. לפיכך, נקודת מוצא היא כי הצבתה של המצלמה וחיבורה למכשיר מקליט בבית המגורים, ללא ידיעתה של המתלוננת וללא הסכמתה עולה כדי "בילוש או התחקות אחרי אדם העלולים להטרידו או הטרדה אחרת" ומהווים פגיעה בזכותה הטבעית של המתלוננת לפרטיות בהתאם להוראה הקבועה בסעיף 2(1) לחוק.

9. הכרעת הדין תתמקד איפוא, בבחינת טענות ההגנה ותתחלק לשני עיקריים. בחלק הראשון נדון בשאלה האם קמה לנאשם הגנה מכוח סעיף 18(2)(ג) לחוק, דהיינו, האם עלה בידי הנאשם להוכיח כי עשה את הפגיעה בפרטיות בתום לב "לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע". לשם הכרעה בטענת הגנה זו, נדרש לבחון את תום הלב הסובייקטיבי של הנאשם, עוצמת הפגיעה בפרטיות ומידתיות הפגיעה, בהתאם לנטל ההוכחה הקבוע בסעיף 20 לחוק שזו לשונו: "(א) הוכיח הנאשם שעשה את הפגיעה בפרטיות באחת מהנסיבות האמורות בסעיף 18(2) ושהפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן הנסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה בתום לב. (ב) חזקה על הנאשם שעשה את הפגיעה בפרטיות שלא בתום לב אם הוא פגע ביודעין במידה גדולה משהייתה נחוצה באופן סביר לצורך העניינים שניתנה להם ההגנה בסעיף 18(2) לחוק".

10. בחלק השני של הכרעת הדין נבחן האם עומדת לנאשם ההגנה הקבועה בסעיף 6 לחוק: "לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש", דהיינו, מעשה של מה בכך. הגנה זו היא מקבילה להוראת [סעיף 34'ז' לחוק העונשין, התשל"ז-1977](#) (להלן: [חוק העונשין](#)) שעניינה זוטי דברים – "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה אם לאור טיבו של המעשה ונסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי הוא קל ערך".

בנסיבות המקרה הייחודי שלפניי, טענות ההגנה כרוכות זו בזו ויהא בהן להשפיע האחת על רעותה.

11. בעשותנו כן, נעמוד על ההיסטוריה שבין הנאשם ובין המתלוננת כפי שעולה מן הראיות, תוך התייחסות לאירועים והליכים משפטיים בעניינם עובר למועד הרלבנטי בכתב האישום אבל גם לאחריה. זאת מכיוון שבחינת אירועים אלו תאפשר הבנה טובה ונכונה יותר של טיבה ואופייה של מערכת היחסים בין בני הזוג ויהא בה להבהיר את ההקשר למעשה בגינו הועמד הנאשם לדין והנסיבות בהן בוצע.

12. אבהיר כי אין זה מתפקידו של בית המשפט ואין בכוונתו של בית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים ביחס לאירועים שהם אינם חלק מכתב האישום. לצורך הכרעה בטענות ההגנה, בית המשפט אינו נדרש לקבוע מי מבין הצדדים בסכסוך הזוגי הוא הצודק, וממילא אין בכוונת בית המשפט להכריע בעניינים שבלב, אלא בסוגיות שבמשפט.

13. ולאחר שזה נאמר, נפתח בסקירת הרקע וההליכים המשפטיים ולאחרינו נסקור את עדויות המתלוננת והנאשם.

רקע והליכים משפטיים

14. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג אשר חיו ביחד 28 שנים מבלי שבאו כברית הנישואין. רצה הגורל ומערכת היחסים עלתה על שרטון ובתקופה הרלבנטית לכתב האישום, היו השניים בעיצומם של הליכי פרידה, ובמרכז עומדת שאלת חלוקת הרכוש. בעת האירוע המתואר בכתב האישום, הנאשם התגורר בבית המגורים ואילו המתלוננת התגוררה יחד עם בתה בקיבוץ נגבה (המועד בו עזבה המתלוננת את הבית אינו ידוע במדויק).

15. עובר ליום 12.3.2018, במועד שאינו ידוע במדויק אך בזמן שהמתלוננת התגוררה בקיבוץ נגבה, היא קיבלה התראה לפיה הטיל הנאשם עיקול על חשבוניותיה. משנודע לה דבר העיקול פנתה ושכרה את שירותיה של עורכת דין לטפל בענייניה המשפטיים וקיבלה ייעוץ מעורכי דין נוספים.

16. ביום 12.3.2018 הגישה המתלוננת תלונה במשטרה נגד הנאשם בגין מעשי אלימות שבוצעו לכאורה ביום 23.2.2018 (פל"א 115588/2018). הנאשם נחקר באזהרה ובסיומה אסר הקצין הממונה על הנאשם ליצור קשר בכל דרך שהיא עם המתלוננת לתקופה של 15 ימים וכן אסר עליו להתקרב למקום מגוריה באותה העת בקיבוץ נגבה למשך 30 ימים (להלן: החלטת הקצין הממונה).

17. המתלוננת לא השלימה עם החלטת הקצין הממונה, ועל כן ביום 20.3.2018 הגישה לבית המשפט השלום באשקלון ערר על החלטה זו, ועתרה כי ייאסר על הנאשם להתקרב לבית המגורים (ע"ק 40441-03-18 דה מונטה נ' אסור). בו ביום התקיים בערר דיון בנוכחות המתלוננת ובא כוחה, נציג היחידה החוקרת והנאשם שלא היה מיוצג. בדיון זה, הכחיש הנאשם כל טענה באשר לאלימות וטען כי התלונה הוגשה כפועל יוצא של הסכסוך הכספי ולאחר שנתחורר למתלוננת כי הטיל עיקול על כספיה. לאחר שבית המשפט נחשף לתיק החקירה, להחלטת בית המשפט לענייני משפחה המטילה עיקול זמני על נכסי המתלוננת, שמע את טיעוני הצדדים, מצא לאסור על הנאשם להתקרב לבית המגורים למשך 10 ימים. כן הותר לנאשם להיכנס לתוך הבית לצורך נטילת ציוד אישי וזאת עד השעה 21:00 באותו היום (ת/3) (מעשה יכונה להלן: הדיון וההחלטה בערר).

18. בהמשך אותו היום, הגיע הנאשם לבית המגורים על מנת לאסוף את חפציו והתקין בעזרתו של אדם אחר מצלמה וזאת ללא ידיעתה של המתלוננת וללא הסכמתה. המצלמה הוסתרה בתוך פמוט, כשהיא מחוברת למכשיר מצלם ומתעד את המתרחש באופן ויזואלי, אך לא מקליט קול, והניח אותה מעל הארונית שבסלון הבית.

19. ביום 29.3.2018 במסגרת ה"ט (ראשל"צ) 59088-03-18 דה מונטה נ' אסור, התקיים דיון בבקשה למתן צו הגנה, בנוכחות המתלוננת, הנאשם ובאי כוחם. לאחר שנשמעו עדויות

המתלוננת והנאשם, נשמעו טיעוני באי כוחם ובית המשפט העיר מחוץ לפרוטוקול את הערותיו, הגיעו הצדדים להסכמה לפיה הבית יחולק לשניים, הנאשם יתגורר בקומה התחתונה ואילו המתלוננת בקומה השנייה והשניים לא יחליפו ביניהם דברים. בנוסף הותר גם לנאשם וגם למתלוננת להציב מצלמה בקומה בה כל אחד מהם מתגורר מבלי לחדור לפרטיות האחר בחדרי חדרים, כדי שאם יעלו טענות בדבר אלימות אפשר יהיה לאששן או להפריכן באמצעות צילומים. בהתאם להסכמות אלו, ניתן צו הגנה (ת/4) (להלן: צו ההגנה).

20. בתלה"מ (ראשל"צ) 18-04-24363 אסור נ' טילביה, נידונה תביעה כספית שהגיש הנאשם נגד המתלוננת ובגדרה גם נתבע פירוק השיתוף בנכסים, שלטענתו של הנאשם נצברו במהלך החיים המשותפים (נ/1). בתלה"מ (ראשל"צ) 18-05-34170 טילביה נ' אסור, עתרה המתלוננת למתן צו פינוי של הנאשם מבית המגורים (אין בפני בית המשפט כל מידע מהליך זה וחזקה על המאשימה כי ככל והיו נתונים הנדרשים לצורך הכרעה כאן הייתה מביאה האמור לידיעת בית המשפט).

21. ביום 12.4.2020 ניתן פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בו נקבע כי הנאשם הרים את נטל הראייה המוטל עליו להוכיח כי היה בינו ובין המתלוננת שיתוף רכושי וכלכלי בנכסים שנצברו להם במהלך חייהם המשותפים. בהתאם ניתנו הוראות בדבר פירוק השיתוף והמתלוננת חויבה בתשלום קצבה חודשית לנאשם בסך 2,000 ₪ (נ/1).

המתלוננת

22. המתלוננת, גרושה, אם לשלושה ילדים, סבתא לשישה נכדים, הייתה בזוגיות עם הנאשם מזה כ-28 שנים. התרשמתי מאישה אינטליגנטית ומשכילה, חזקה, אסרטיבית ובעלת יכולות ורבליות גבוהות. המתלוננת העידה על עצמה כבעלת עורף משפחתי חזק ואיתן, היא סיפרה כי מתוך משפחתה החמה והאוהבת ישנם כאלו העוסקים בתחום עריכת הדין והם אלו אשר עמדו מאחוריה כל השנים וסייעו בידיה, בין אם במתן הכוונה וייעוץ ובין אם בייצוג בהליכים עצמם. בהקשר זה, נציין כי המתלוננת התייצבה בבית המשפט כאשר היא מלווה על ידי עורך דין, אשר גם יצג אותה במסגרת הערר ת/3 וניכר היה כי מתוקף תפקידו לקח חלק פעיל בשיח אל מול המאשימה.

23. המתלוננת העידה על עצמה כמי שעסקה שנים רבות בתפקידי הוראה וכיום פנסיונרית ועובדת כגננת וזאת תוך האדרה והעצמה של יכולותיה האישיות והמקצועיות: "אני אחת מהגננות המובילות במשרד החינוך, השבוע הייתי אצל המפקחת והיא אמרה שאני הכי מבוקשת"; סיימתי לימודים בהצטיינות" (עמ' 10 שורה 27, עמ' 10 שורה 1; עמ' 14 שורה 16). לעומת זאת, היא עשתה ככל שביכולתה להקטין את דמותו של הנאשם, האדם עמו הייתה

בזוגיות 28 שנים. כך תיארה כיצד פגשה את הנאשם בעודו חסר כל "כשהכרתי אותו הוא בא אליי עם הבגד שעליו" (עמ' 16 שורה 16), והיא סיפרה כיצד חי על חשבונה במהלך השנים, כיצד מצאה לנכון לרכוש עבורו ובמיטב כספה את המשאית בה נהג על מנת שלא יהיה חסר תעסוקה ומעש.

24. לדבריה, אהבה גדולה לא הייתה בינה ובין הנאשם, וגם לא היה לו תפקיד איכותי במערכת היחסים הזוגית או בכלל "הייתה ביננו הבנה, פעם ככה ופעם ככה, אני עשיתי הכל לבד, בשום בחירה בכל ה-28 שנה האלה, בשום דבר הוא לא התערב" (עמ' 15 28-29; עמ' 31 שורות 31-32). המתלוננת תיארה את הנאשם, כאמור האדם עמו חלקה את חייה משך שנים רבות, נהג פשוט וזוטר, אחרון הפועלים. וכחלק מתפקידה הבכיר בניהול השוטף של העסק היא נהגה לשלם לו שכר עבודה מידי חודש בחודשו: "אני ניהלתי את העסק, אני שילמתי את המשכורות, אני ניהלתי את כל העניינים הכלכליים" (עמ' 14 שורות 19-20); "אני מנהלת, מה זה שנתתי לו משכורת הופך אותו שותף?" (עמ' 14 שורה 30). המתלוננת גם העידה על הסכם ממון שחתמו הצדדים בעבר בנוגע לבית שבבעלותה, והיא הוסיפה וסיפרה על רצונה כי הנאשם יחתום על הסכם ממון חדש ועל אף ניסיונותיה הרבים לשכנעו הוא עמד על סירובו.

25. בחקירה הראשית המתלוננת הרחיבה את הדיבור באשר לחלוקת התפקידים הזוגית וניהול הכספים. וזאת מבלי להזכיר את פסק הדין אשר הכריע בסוגיות ממוניות אלו וקבע את אופן חלוקת הרכוש המשותף. במקום זאת, הפטירה בחצי פה: "הוא קיבל את כל מה שמגיע לו". בחקירה הנגדית היא נתבקשה להשיב על שאלות בהקשר לתוכנו של פסק הדין ותחושת חוסר הנוחות ניכרה על פניה של המתלוננת, וזאת בלשון המעטה, ועוד טרם השיבה לגופן של שאלות היא הסבה את ראשה לאחור לעבר עורך דינה שישב בספסל האחורי כמבקשת את עצתו (עמ' 15 שורות 11-12).

26. מבט חטוף בפסק הדין מבהיר, מדוע קיוותה המתלוננת כי הצורך להתייחס לפסק הדין יחסך ממנה. בפסק דין זה, נקבעו לא רק ממצאי עובדה אלא גם ממצאי מהימנות תוך העדפה ברורה של גרסת הנאשם. ובית המשפט לא חסך בהסברים מדוע לא ניתן לקבל את טענות המתלוננת שהאמת לא הייתה נר לרגליה (נ/1 – ראה לדוגמא עמ' 9 טעיפים 58-60).

27. חרף הקביעות העובדתיות בפסק הדין בנוגע לסוגית הרכוש המשותף וניהול הכספים, המתלוננת שבה וחזרה בעדותה לפניי, על אותן הטענות שנשמעו מפיה בעבר, וכאמור נדחו בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה (עמ' 15 שורות 11-32; עמ' 16 שורות 1-20). עוד אפשר היה להתרשם כי גם עתה המתלוננת סבורה כי הנאשם לא זכאי לתשלומים שחבה בהם

ולתחושתיה הוא התעשר על חשבונה. למותר לציין כי עצם העלאת טענות עובדתיות שנדחו בפסק דין חלוט מהווה זלזול בוטה ברשויות החוק ובהחלטות שיפוטיות.

28. המתלוננת הפגינה חוסר כבוד וזלזול בנאשם גם לאחר שסיימה להעיד. היא נותרה ישובה בבית המשפט ובמהלך שמיעת עדותו של הנאשם, שוחחה והסתודדה עם בא כוחה, ופניה הביעו חוסר שביעות רצון למשמע אוזניה עד כי מצאה להשמיע הערותיה בקול רם. בית המשפט נאלץ להבהיר לה כי התנהלות מעין זו אינה מקובלת וככל שהדבר יחזור על עצמו היא תבקש לצאת מהאולם (עמ' 19 שורות 15-16). המתלוננת נהגה באותו האופן גם במהלך הדיון שהתקיים בבקשתה למתן צו ההגנה (ת/4 עמ' 7 שורות 29-34).

29. זאת ועוד, המתלוננת בעדותה תיארה את מעשיו של הנאשם במהלך תקופת הפרידה באופן מוגזם ומופרז תוך ניסיון בוטה להשחיר את פניו. בתוך כך היא הפנתה אצבע מאשימה כלפי הנאשם וטענה כי הוא תקף אותה, איים עליה, גרם לנזק לרכושה והיא סיפרה כי מדובר היה בתקופה קשה ונוראית בחייה. היא הדגישה כי מתוך חשש מפניו של הנאשם היא לא נותרה במחיצתו ולו רגע אחד לבדה והיא הייתה מלווה בכל העת על ידי מי מבני משפחתה. היא הוסיפה כי במקרים רבים הנאשם נהג להשמיע באוזניה ובאוזני בנה קללות וגידופים והם עמדו ולא השיבו לנאשם אפילו לא במילה אחת. המתלוננת טענה בפניי כי האיומים שהושמעו הם כה חמורים שהיא לא רוצה לחזור עליהם בקול רם (עמ' 11 שורות 4-5; עמ' 12 שורות 12-13; עמ' 12 שורה 10; שורות 19-20; עמ' 12 שורות 27-28). דברים דומים מסרה המתלוננת בדיון בצו ההגנה (ת/4).

30. המתלוננת כאמור, פיזרה האשמות קשות נגד הנאשם, ללא עיגון בקונטקסט של זמן ומקום התרחשות האירועים. למעשה אין בנמצא אפילו לא פרט אחד אותו אפשר לאמת באופן כללי או שאפשר לעמת אל מול הנאשם בפרט. מדבריה של המתלוננת קשה להבין מהם האלמנטים במעשיו של הנאשם, אם בכלל, שהובילו לתחושתיה הסובייקטיביות כפי שתיארה.

31. חרף הטענה בדבר אלימות חוזרת ונשנית, המתלוננת העידה על מקרה קונקרטי אחד ובעטיו גם מסרה תלונה במשטרה. טופס התלונה במשטרה אמנם לא הונח בפניי אך אפשר היה ללמוד על מועד ונסיבות הגשת התלונה, טיבה ואופייה של העבירה הלכאורית מתוך עדויותיה של המתלוננת בפני מותבים שונים. וכפי שנראה להלן, הגרסה שמסרה בעניין זה אינה עקבית או אחידה והיא מעוררת קשיים לא מבוטלים באופן לא רק שאינו מאפשר לתת בה אמון, אלא באופן שיש בו גם כדי לבסס כדבעי את טענות ההגנה.

32. ביום 20.3.2018 במהלך הדיון בערר טען בא כוחה של המתלוננת כי המעשה הלכאורי בוצע בזמן שהמתלוננת התגוררה יחד עם הנאשם בביתה ובעקבותיו נאלצה לעזוב את הבית: "המבקשת חשה איום מצדו של מר אסור ולכן עזבה לבתה ופנתה למשטרה והגישה תלונה בין היתר על איומים... נוצר מצב שהיא הגישה תלונה כדי שתהיה בביתה מבצרה כשהיא בטוחה, יש מצב שהיא מורחקת לבתה שלא יכולה לארח אותה. בזמן שהגישה תלונה היא התגוררה בבית בתה בקיבוץ נגבה והיא מבקשת לחזור לביתה ברחוב ארגמן 2 ביבנה" (ת/3 שורות 15-17).

33. נציג המשטרה ציין בפני בית המשפט כי המתלוננת מסרה שהיא מתגוררת בקיבוץ נגבה והיא לא מתכוונת לחזור לבית ומסיבה זו לא היה טעם בהרחקתו של הנאשם מבית המגורים אלא שהייתה חשיבות להרחקתו מן המתלוננת. בהמשך ובהתאם להצהרותיה של המתלוננת לפיה מתכוונת לחזור ולהתגורר בבית, ומשנטען כי אין זה ראוי שתורחק מביתה ומבצרה, הורה בית המשפט על שינוי תנאי השחרור והרחקתו של הנאשם מביתו למשך 10 ימים. הותר לנאשם להיכנס לקחת את חפציו האישיים (ת/3).

34. ביום 29.3.2018, 9 ימים בלבד לאחר שניתנה ההחלטה בערר, התקיים דיון בצו ההגנה. המתלוננת הוזהרה כי עליה לומר את האמת והיא העידה כי מתמודדת עם "חרדות ופחדים", היא "פוחדת ממנו (מהנאשם) פחד מוות" והיא ישנה בלילה עם האויב. בהמשך כינתה את מעשיו של הנאשם כלפיה "טרור" (אגב, גם כאן חסר פירוט עובדתי מינימלי והטענות באשר לאלימות לא מעוגנות בקונטקסט של זמן ומקום ההתרחשות).

35. עוד העידה כי חשה בשינוי בהתנהגותו בארבעת החודשים עובר לדיון ולכן עברה להתגורר עם בתה בקיבוץ נגבה, שם הרגישה מוגנת ובטוחה. היא סיפרה כי מתוך החשש ממעשיו הבלתי צפויים והאלימים של הנאשם, נהגה לשהות במחיצתו רק בנוכחות של מי מבני משפחתה. חרף זאת, סיפרה כי הגיעה לביתה לקחת חפצים אישיים, לבד וללא ליווי, ראתה את הנאשם יושב בכורסא שלו, שפוף, מגודל זקן, עם ריח מסריח מגופו, אוהז את ראשו ומבקש למות. היא נבהלה ממראה זה ושאלה האם להזמין רופא והציעה לו לשנות, אך הוא סירב.

36. המתלוננת גם טענה כי עמדה ליד הכיור במטבח והנאשם "לפט אותי בכוח בבית, לא שחרר אותי, הוא טוען וטען במשטרה שבא להתחבק ולהתפייס איתי. שקר וכזב. הוא לפט אותי ליד הכיור בחוזקה (מדגימה) לא יכולתי לזוז לא ימינה ולא שמאלה"; "הייתי בכיור, כשהוא לפט אותי ולא יכולתי להשתחרר, אמרתי לו שאם לא יניח לי אני אצרח והשכנים ישמעו, אמר שהוא שם זין עליי ועל המשטרה, אמרתי שאביא משטרה"; "ברחתי מהבית, נכנסתי בסערה לבת שלי, בוכה, מפוחדת, מבוהלת, רועדת".

37. המתלוננת התבקשה במעמד זה להסביר מדוע לא פנתה בזמן אמת למשטרה והיא סיפקה הסברים שונים. פעם טענה כי לא פנתה למשטרה משום שחששה כי המצב ביניהם יסלים, פעם אחרת טענה כי ילדיה מנעו ממנה לערב את המשטרה אך בהמשך שינתה את הגרסה ומסרה כי ילדיה הם אלו אשר שכנעו אותה לגשת ולהתלונן במשטרה (4/ת).

38. המתלוננת בפניי העידה כי בשלוש ארבע השנים האחרונות בהם חיו יחד הבחינה בשינוי בהתנהגותו של הנאשם ופעמים רבות נהג בה באופן אלים מבחינה פיזית ומילולית. היא תיארה כי "הוא חנק אותי ואז שהוא קצת שחרר אמרתי לו אני אצעק השכנים יישמעו, אני אקרא למשטרה והוא אמר שזה לא מעניין אותו". המתלוננת הוסיפה והעידה כי מיד לאחר אירוע החניקה הלכאורי היא ניגשה למשטרה והגישה תלונה והיא גם ברחה מביתה ועברה להתגורר בקיבוץ נגבה עם הבת למשך 3 חודשים עד להחלטת בית המשפט שניתנה ביום 29.3.2018 בצו ההגנה (עמ' 11 שורות 7-8, 10-11; עמ' 12 שורות 31-32; שורות 4-1). חשוב לומר כי התאריכים עליהם העידה המתלוננת אינם תואמים, לא את המועד בו הוגשה התלונה במשטרה (23.2.2018) ולא את מועדי הישיבות בערר ובצו ההגנה. ולמותר לציין כי הטענה לפיה ניגשה למשטרה בזמן אמת ומסרה תלונה, פשוט לא נכונה.

39. ובחקירה הנגדית נולדה גרסה נוספת באשר לאירוע החניקה הלכאורי: "הוא נכנס הביתה ביום שישי ואני ישבתי לסרוג, ואז הוא אמר לי את לא מבשלת היום, אמרתי לו לא. אני הולכת לבת שלי לשבת ואתה תלך לילדים שלך. זה עוד היה לפני הסכסוך. אמרתי אני לא מבשלת ואז הלכתי להדיח כלים בכיור. הוא בא נצמד אליי וליפף אותי וחנק אותי והרגשתי שאני לא יכולה לנשום. התחלתי להשמיע קולות של חניקה. אמרתי לו רגע בוא נדבר, הוא הציע להכין כוס תה. הלפידה הזאת נורא הפחידה אותי כי כמה ימים לפני היו הרבה רציחות באותה תקופה ואני הייתי בטוחה שאני הבאה בתור. זו לא הייתה חניקה של אהבה (עמ' 16 שורות 32-25; עמ' 17 שורות 2-1). ובהמשך החקירה הנגדית טענה כי "שבוע הלכתי עם מטפחת שלא יראו את סימן החניקה" (עמ' 14 שורות 11-12) – טענה זו נשמעה לראשונה בחלוף 4 שנים מהאירוע הלכאורי.

40. בחקירה הנגדית התבקשה המתלוננת לספק הסבר למעשיה באותה התקופה ולפערים הבולטים בין עדויותיה, תשובותיה אינן מניחות את הדעת. עוד אפשר היה להתרשם בנקל כי המתלוננת בהיותה אישה אינטליגנטית ומשכילה הייתה מודעת היטב לקשיים שנגלו בעדות וניכר היה כי דעתה אינה נוחה מאופי השאלות עליהן התבקשה לענות ובעיקר משום שידעה כי אין ביכולתה לספק הסבר טוב למעשיה (עמ' 12 שורות 15-16, עמ' 13 שורות 11-20).

41. מהמקובץ עולה כי במקרה הטוב ישנו ספק בדבר מהימנות הדיווח והגרסה שמסרה המתלוננת אודות נסיבות המקרה בעטיו הוגשה התלונה במשטרה בחלוף שלושה שבועות. ובמקרה הרע ישנו ספק בדבר אמיתות הגירסה. ונראה כי לא בכדי המאשימה לא מצאה לנכון להגיש כתב אישום נגד הנאשם בגין מעשה לכאורי זה.

42. זאת ועוד, מעדותה של המתלוננת מצטיירת תמונה מטרידה מאוד באשר לנסיבות הגשת הערר והרחקתו של הנאשם מבית המגורים בכללותם. ככלל, הגשת ערר על החלטת קצין ממונה נעשית על ידי הצדדים להליך, דהיינו, המשטרה והחשוד ובא כוחו. ולא יהיה זה מופרז לומר כי הגשת ערר על ידי מתלוננת הוא מהלך חריג. וכאשר ערר מעין זה מוגש בחלוף 8 ימים לאחר המועד בו התקבלה החלטת הקצין הממונה, הרי מהלך זה הוא חריג כפליים. דברים אלו נכונים בפרט כאשר המתלוננת העידה בפה מלא כי בניגוד לדברי בא כוחה בדיון בערר, לא הייתה לה כל כוונה או רצון לשוב ולהתגורר בבית. אלא כל שביקשה לעשות הוא להיכנס ולקחת את חפציה האישיים שכן היא התכוונה להמשיך ולהתגורר בבית הבת בקיבוץ נגבה (עמ' 17 שורות 3-18, עמ' 17 שורה 5). המתלוננת שבה וחזרה על דברים אלו גם במענה לשאלות הבהרה של בית המשפט והדגישה כי הערר הוגש בעצת עורכת דינה.

43. עינינו הרואות, טענתו של הנאשם לפיה המתלוננת פעלה שלא בתום לב מתוך מניע ורצון להשיג רווח בסכסוך הממוני לאחר שקיבלה התראה על עיקול נכסיה ובהתאם לייעוץ משפטי שקיבלה, אינה בגדר ניחוש או תחושה גרידא, אלא נטועה היטב בחומר הראיות.

44. וחמור מכך וכאן העיקר. מדברי המתלוננת עצמה אנו למדים כי ההחלטה בערר שהובילה להרחקתו של הנאשם מבית המגורים (ובהמשך להצבת המצלמה) נולדה בחטא, ורק משום שהצהירה המתלוננת בכזב בפני בית המשפט באמצעות בא כוחה, על כי מתעתדת לחזור ולהתגורר בבית. המחמירים יאמרו כי במקרה הנוכחי נעשה שימוש לרעה בהליכים משפטיים.

45. ועתה נבחן את עדות המתלוננת באשר ליום המקרה ונסיבות מציאת המצלמה. בעשותנו כן, הזרקור יופנה לדבריה באשר למיקום בו הוצבה המצלמה, האם באופן גלוי או סמוי, וכן לפרק הזמן שחלף מהרגע שהמתלוננת נכנסה לבית ועד לרגע בו לכדו עיניה את המצלמה.

46. המתלוננת העידה כי חזרה לבית מלווה באחיה (שאינו עד במשפט), ומיד עם כניסתה לתוך הבית, בעצת יודעי דבר, בדקה האם הנאשם הציב מצלמות ברחבי הבית. לדבריה היא ערכה חיפוש מדוקדק בכל הקומות, בכל פינה אפשרית והזיזה כל רהיט ורהיט (עמ' 11 שורות 19-15; שורה 23; עמ' 13 שורות 27-28). המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי במהלכו של החיפוש הבחינה בזכוכיות מנופצות על הרצפה וכאשר התכופפה להרים את הזכוכיות מהרצפה ראתה "חוט גלוי קטן מאחורי הארונית. ואח שלי הזיז אותה ואז התגלה כל החוטם והמכשירים ואח

שלי אומר בטוח יש פה איזו מצלמה". המתלוננת הדגישה כי היא לא הבחינה במצלמה מיד שנכנסה יחד עם אחיה לתוך הבית אלא לאחר שחלפו כ-10 דקות מהרגע שנכנסה לבית ועד שהבחינה במצלמה שהוסתרה בעת שהוצבה על פמוט. כן סיפרה כי מיד לאחר שנחשפה המצלמה, התקשרה למשטרה וכהרף עין השוטרים הגיעו לבית לטפל בקריאתה (עמ' 11 שורות 28-23; עמ' 12 שורות 26-23; עמ' 13 שורות 27-28).

47. אבל מצפייה בסרטונים אנו למדים כי האופן בו מצאה המתלוננת לתאר את נסיבות מציאת המצלמה אינו מדויק וזאת בלשון המעטה. נזכיר, הסרטונים מתעדים באופן חזותי את שהתרחש מרגע שהמתלוננת ואחיה נכנסו לתוך הבית, הדליקו את האור ועד לרגע בו הבחינו במצלמה שהוצבה על הארון בסלון. הצופה בסרטונים יווכח לדעת כי מרגע הכניסה לבית ועד לרגע גילוי המצלמה חלפה דקה שלמה ועוד כמה שניות (2/ת).

48. טענתה זו של המתלוננת לפיה היה צורך בחיפוש מאומץ עד לאיתור המקום בו הוצבה המצלמה גם לא מתיישבת עם הדיווח שמסרה המתלוננת לרס"ר לוי סמוך למקרה ותועה בדוח הפעולה באופן הבא: "על פי מה שמסרה המודיעה, הגיעה לפני שהתקשרה למשטרה, יחד עם אחיה. כל הבית היה חשוך והיא זיהתה אור מבצבץ מעל הארון בסלון, כשהדליקה את האור הבחינה במצלמה תפוסה עם דבק סלוטייפ על פסל מנורה שיש לה בסלון והבחינה בכבלים וכן בדי.וי.אר" (5/ת). אגב, מדוח פעולה זה עולה כי בשיחה למשטרה מסרה המתלוננת כי הנאשם "גנב משם כמה דברים, גרם נזק לרכוש והתקין מכשיר האזנה בכל הדירה.... היא חוששת ממנו מכיוון שאיים עליה ברצח בעבר". אך על דברים אלו לא חזרה המתלוננת בעדות בפניי אך יש גם באלו ללמד על מגמה ברורה של הגזמה והפרזה.

49. המתלוננת התבקשה בחקירה הנגדית לספק הסברים לפשר ההבדלים בין גרסאותיה השונות גם בעניין מציאת המצלמה, אך לא היה בפיה מענה ענייני. והיא גם עומתה עם התייעוד האובייקטיבי המלמד כי בניגוד לטענתה כמתואר מעלה, מרגע הכניסה לבית חלף זמן קצר מאוד עד שהבחינה במצלמה. המתלוננת הפטירה בחצי פה כי "לא הסתכלה על השעון כל שנייה שהייתי במצב הנוראי הזה" (עמ' 13 שורות 24-33; עמ' 14 שורות 9-1). לא השתכנעתי.

50. ברור לכל כי ישנה חשיבות למיקום ואופן הצבת המצלמה לבחינת עוצמת הפגיעה בפרטיותה של המתלוננת כמו גם לבחינת שאלת תום הלב של הנאשם. הדבר ידוע וברור גם למתלוננת, אשר הייתה מעורבת בהליכים בתיק דנן. לדוגמה: ביום 23.4.2018 היא ניגשה לתחנת המשטרה וביקשה לקבל לידיה את חומר החקירה שנאסף, וזה הועמד לעיונה. באותו המעמד המתלוננת גם דרשה כי המצלמה והמכשיר המקליט ימסרו לחזקתה, משום, שלדבריה, היא זו אשר מסרה אותם למשטרה, החוקר סירב לבקשתה זו. המתלוננת סירבה לקבל את הפמוט

לידיה (6/ת). לאחר מכן, ועל כך העידה המתלוננת, החלטת היחידה החוקרת לסגור את תיק החקירה נגד הנאשם בגין הפגיעה בפרטיותה בעילה של "אין אשמה פלילית", לא נשאה חן בעיניה. ועל כן הגישה באמצעות בא כוחה ערר על החלטת סגירה זו. התובע המוסמך מצא לקבל את עתירתה של המתלוננת והורה על הגשתו של כתב האישום (עמ' 13 שורות 11-18).

51. ללמדנו, המתלוננת קיבלה ייעוץ וייצוג משפטי והיא כלכלה צעדיה בחוכמה ובתבונה והיא נחשפה לכלל ראיות התביעה ובמלואן טרם נשמעה עדותה בבית המשפט. בנסיבות העניין, נוצר הרושם כי השינוי בגרסאות המתלוננת נועד לשוות נופך מחמיר יותר לפגיעה בפרטיותה. ובהקשר זה, טענת בא כוח הנאשם לפיה המתלוננת מבקשת לסלול את הדרך להגשת תביעה אזרחית, על פניה אינה מופרכת (עמ' 16 שורות 12-15).

52. עדותה של המתלוננת מעוררת קשיים לא מבוטלים ואפשר היה להרחיב ולהוסיף באשר להיבטים נוספים, אולם די במקובץ לעיל, כדי ללמד מדוע סבר הנאשם, מבחינה סובייקטיבית כי עליו להתגונן מפני האפשרות כי המתלוננת תפעל להרחיקו מבית המגורים. נשלים את התמונה ונפנה לבחון את עדותו של הנאשם.

הנאשם

53. הנאשם בן 71 שנים, אב לארבעה ילדים וסב לנכדים, במשך שנים רבות עבד כנהג משאית. הנאשם סיפר אודות מצבו הבריאותי, חולה אונקולוגי המתמודד עם המחלה הארוכה, עובר סדרת טיפולים קשה וכואבת עד כדי שנאלצו לעקור את עינו ובמקומה הושמה רטייה. הנאשם הוסיף וסיפר כי כיום מתגורר ביחידת דיור קטנה, אינו עובד, הוצאות מחייתו משולמות מקצבה של הביטוח הלאומי וכן מקצבה בסך 2,000 ₪ אשר מעבירה לו המתלוננת מידי חודש בחודשו בהתאם להוראות פסק הדין.

54. התרשמתי מאדם מן היישוב, חסר השכלה, שפתו דלה, וניכר כי מתמודד עם בעיות מורכבות בהיבטים רבים בחייו, הן מבחינה אישית הן מבחינה כלכלית וכמובן מבחינה בריאותית. אפשר היה להתרשם כי עצם המעמד בבית המשפט כנאשם בפלילים היה קשה מנשוא עבורו. במהלך מתן העדות בפניי אפשר היה לראות כי גופו של הנאשם וידיו לא חדלו מלרעוד, הוא נאלץ להיתמך בדוכן העדים והסביר כי אינו בקו הבריאות (עמ' 18 שורות 10-11).

55. הנאשם סיפר כי הכיר את המתלוננת בתקופה מורכבת בחייו כאשר אשתו חלתה בדיכאון ואושפזה, ולאחר מספר מפגשים עבר להתגורר בביתה והם ניהלו חיי זוגיות משך שנים רבות, לתפיסתו כבעל ואישה לכל דבר ועניין. בניגוד למתלוננת הנאשם הפגין כלפי המתלוננת כבוד והערכה, סיפר כי אהב אותה אהבה רבה, ניכר כי סמך עליה בעינים עצומות, וסבר כי החיים האירו להם פנים והם חיו חיי נהנתנות (עמ' 17 שורה 33; עמ' 18 שורות 2-3; שורה 8).

56. הנאשם תיאר תפקידה המרכזי של המתלוננת במערכת היחסים הזוגית וכמי שלקחה על עצמה את ניהול כלכלת הבית וניהול העסק המשותף שהניב תשואות נכבדות, והמתלוננת נהגה להפריש לו שכר עבודה (עמ' 19 שורות 21-22). עדותו בסוגיות אלו עולה בקנה אחד עם הטענות שנטענו על ידו בבית המשפט לענייני משפחה ובעיקר מתיישבות עם הקביעות העובדתיות בפסקי הדין (פסק הדין אמנם כולל גם התייחסות לחלקו של הנאשם בהתנהלות הכלכלית המשותפת שהותוותה משיקולי מס, התחמקות מחובות וקבלת טובות הנאה מהרשויות שלא על פי דין (1/1 סעיף 52 לדוגמא, אך הדבר אינו רלבנטי לענייננו).

57. בניגוד לעדותה של המתלוננת, כפי שנראה להלן, גרסתו של הנאשם על מרכיבי השונים, ברורה והגיונית, קוהרנטית ועקבית. הנאשם לא הסתיר את מעשיו ולא צמצם ממעשיו והוא טען בכל הזדמנות שנקרתה בדרכו, בדיון בערר, בהמשך בצו ההגנה, בחקירתו באזהרה ובעדות בפניי כי המתלוננת מנסה לפגוע בו לא רק מבחינה כלכלית, ומעלילה עליו עלילות שווא.

58. הנאשם סיפר כי המתלוננת ביקשה ממנו לחתום על הסכם ממון נוסף, והוא לא הסתיר את חוסר שביעות רצונו מבקשתה זו ועל רקע זאת נוצרו מתחים וכעסים. וכן סיפר כי הופעלו עליו לחצים מצד בני משפחתה לחתום על הסכם הממון אך הוא סירב בתוקף לאחר שהבין כי עלול למצוא את עצמו אחרי שנים רבות ללא קורת גג מעל לראשו והוא התקשה להכיל ולתפוס את השינוי שחל במתלוננת בה שמם מבטחו שנים רבות. לדבריו המתלוננת הודיעה לו כי ככל שלא יחתום על הסכם הממון היא תעזוב את בית המגורים. כן סיפר כי נאלץ לשכור את שירותיו של עורך דין אשר פעל להטלת עיקול על נכסיה של המתלוננת (עמ' 18 שורות 11-16). הנאשם העיד על דברים אלו גם בדיון שנערך בצו ההגנה (ת/4 שורות עמ' 8 שורות 1-26).

59. הנאשם העיד כי ביום בהיר אחד הוזמן טלפונית לתחנת המשטרה באשדוד להיחקר באזהרה בחשד כי איים על המתלוננת ברצח. הוא הכחיש כי נהג אי פעם באלימות כלפי המתלוננת "מעולם לא הרמתי עליה אצבע". באשר לאירוע התקיפה הלכאורי טען בדיון בצו ההגנה כי "היא הגיעה לבית, נכנסה, התחלתי לדבר לליבה, אני חי איתה כ"כ הרבה שנים, קמתי, ניגשתי למטבח, חיבקתי אותה. אלוהים, חיבקתי אותה. "אל תיגע בי, אם תיגע בי אצעק לשמיים שכל השכונה תקום". אמרתי סליחה והלכתי לשבת בספה. זהו" (ת/4 עמ' 9 שורות 16-18). ולדבריו המתלוננת רקמה נגדו עלילת שווא על רקע הסכסוך הכספי שנתגלע ביניהם ולראייה מועד הגשת התלונה סמוך למועד קבלת ההתראה בגין עיקולים.

60. הנאשם הוסיף והעיד בפניי כי בשיחת טלפון לאחר מספר ימים הוא גם התבקש להתייצב לדיון בבית המשפט ובמהלכו מצא את עצמו מתגונן מפני מה שלשיטתו היא תלונת

שווא, מבלי להיות מיוצג וכאשר מהצד השני עומדת המתלוננת ובא כוחה, אדם אשר נהג בו משך שנים רבות כבן משפחה (עמ' 18 שורות 18-23). וכך במשטרה: "ב- 20.3.2018 היה לנו דיון בבית משפט. היא הגישה צו הרחקה מהבית. באתי לבית משפט כי זימנו אותי טלפונית מבית משפט להיות שם ב- 10:13. סילביה הגיעה עם עורך דין לדיון לצו ההרחקה. העורך דין טען שאני הרחקתי אותה מהבית למרות שזה לא נכון" (ת/1 שורות 8-11). וכך טען בערר: "כל הזמן הכל היה בסדר היא אמרה לי אם אתה לא חותם לי על הסכם ממון אני עוזבת את הבית, אמרתי לה תעזבי. בזמן הזה ראייתי שהעסק הולך להיות רציני ועיקלתי לה את כל הרכוש. היא לאחר קיבלה את העיקולים שלי מעו"ד אז היא ניגשה למשטרת גן יבנה ביחד עם הבת שלה ונתנו עדות שקר. ראו שהעדויות שלה לא כבילה ואז החוקר אמר לי אדון אסור אתה במשך חודש שלם לא מתקרב לקיבוץ נגבה.... היא נתנה עדות שקר, היא כנראה אלופה בלשקר. אני נחקרתי בתחנה ומצאו שכל מה שאמרתי זה אמת לאמיתה" (ת/3 עמ' 2 שורות 1-9).

61. בניגוד למאשימה לא מצאתי סתירות בעדות הנאשם בעניינים אלו, אלא שהתרשמתי שהנאשם ביקש להעמיד דברים על נכוןותם וזאת בעיקר לאחר שמע זמן קצר קודם לכן את המתלוננת מעידה ואי הדיוקים שנפלו בעדותה באשר לסדר התרחשות האירועים. הנאשם שב והדגיש כי המתלוננת יצאה מהבית מרצונה לאחר שסירב לתתם על ההסכם, והוא לא הרחיק אותה, ולא הייתה מעורבת במשטרה בענין זה. והוא גם ביקש להדגיש כי לאחר הגשת התלונה, המשטרה לא הרחיקה אותו מהבית, אלא שהדבר נעשה בעקבות הדיון בערר ולא קודם לכן.

62. הנאשם הסביר בעדותו כי לאחר שהורחק מביתו, לטעמו ללא סיבה מוצדקת, הוא הבין עד כמה המתלוננת אינה צפויה וחשש כי היא עלולה להגיש נגדו תלונות כזב ואפשר שהוא ימצא את עצמו על לא עוול בכפו מאחורי סורג ובריח ועל כן ומתוך רצון להרגיש מוגן בידיעה שקיים תיעוד למעשיה של המתלוננת, מצא להתקין את המצלמה. ובמילותיו: "עלה בדעתי שאם היא מתנהגת ככה בבית משפט אני פחדתי. אני שמתי את המצלמה כי יותר פחדתי שהיא עלולה לפגוע בעצמה ועשתה הכל כדי להכניס אותי לבית סוהר. אם היא הולכת למשטרה ואין עליי אף תלונה ומזמינים אותי לחקירה במשטרה שאני רוצה לרצוח אותה, לא יאומן, כל זה אחרי שהיא קיבלה את העיקולים"; "היא יכלה לפגוע בעצמה, היא עשתה הכל כדי שאני אכנס לבית סוהר. בא לי לדפוק את הראש בקיר. 28 שנה שהיא חיה איתי ואני מגדל לה את הילדים. למה אני מגיע למצב הזה"; "אני שמתי מצלמה בשביל לתעד ובין היתר שהיא לא תפגע בעצמה ושזה יעלה לי ביוקר, כל שוטר שיבוא ויראה אותה חבולה ישר ישימו אותי בכלא, זה מה שהיא תיכננה לעשות אחרי שהיא קיבלה את העיקולים" (עמ' 19 שורות 5-7; עמ' 21 שורות 8-9; שורות 29-31).

63. הדברים שנמסרו בכנות ובפשטות מתיישבים במדויק עם הדברים שמסר הנאשם בחקירה באזהרה, בהזדמנות הראשונה ומבלי שנועץ בעורך דין: "היום התקנתי את המצלמה כי

היא מתחילת ההסכם ממון שהיא ביקשה שאני אחתום עליו היא מגישה עליו תלונות במשטרה עדויות שקר ואני פחדתי ורציתי שהכל יהיה מצולם ופחדתי שכשאני אחזור לבית אחרי 10 ימים היא תעליל עליי משהו ויעצרו אותי ושימו אותי בכלא ולכן שמתי מצלמה שהכל יהיה מתועד" (ת/1 שורות 8-14; שורות 15-18).

64. הנאשם בעדות לפניי סיפר כי לאחר הדיון בערר הוא הורחק למשך 10 ימים וניתנה לו האפשרות לחזור לביתו לקחת חפצים אישיים, מחשש מפני מעשיה של המתלוננת הוא סבר שיהא נכון להתקין את המצלמה. כך סיפר הנאשם במילים פשוטות כי ניגש וקנה את המצלמה ושילם עבורה 1,500 ₪. ללמדנו על תום הלב של הנאשם, האחרון הציג ביוזמתו קבלה בעבור התשלום (ת/7; עמ' 20 שורה 20). בהמשך סיפר כי כאשר נכנס לבית לקחת את חפציו האישיים הוא התקין את המצלמה בעזרתו של חבר. הנאשם הסביר כי את המצלמה הם הניחו על המזנון ובאופן הצופה לסלון ולא בחדרי חדרים כדי לא לפגוע בפרטיותה של המתלוננת שלא לצורך ולכן גם המצלמה מסריטה באופן חזותי ולא קולי (עמ' 18 שורה 33, עמ' 19 שורה 5-1; עמ' 20 שורות 20-33; עמ' 21 שורות 1-10; עמ' 21 שורות 25-33). על מנת להבין עד כמה התנהלותו של הנאשם חסרת תחכום, די לצפות בסרטונים שם תועדו הנאשם ובעל בריתו בזמן התקנת המצלמה עצמה.

65. הנאשם העיד כי לא התכוון לבלוש ולעקוב אחרי המתלוננת וממילא המצלמה אינה מקליטה קול אלא שהתקין את המצלמה בזמן שנכנס לקחת את חפציו האישיים משום שחשש שלא יספיק לעשות זאת כאשר תסתיים תקופת ההרחקה ובעת החזרה לבית המגורים. הנאשם אמנם מסר במסגרת דיון בצו ההגנה כי רצה לצפות במתלוננת ביחד עם בני משפחתה בערב ליל הפסח והוא גם אישר דברים אלו בעדות לפניי (ת/4 עמ' 19 שורות 32-33). אך לא שוכנעתי כי זו הייתה מטרתו העיקרית של הנאשם, וממילא אני סבורה כי אי אפשר לנתק אמירות אלו מההקשר בו נאמרו הדברים ומהנסיבות האופפות את המקרה בכללותו. ניכר היה לאורך כל עדותו כי המטרה העיקרית לשמה התקין הנאשם את המצלמה, נועדה לתת בידיו כלים להתמודד עם האפשרות הסבירה לטעמו, לפיה, המתלוננת עשויה לפגוע בו, עם פקיעת צו ההרחקה והחזרה המשוערת לבית המגורים, דהיינו, ערב ליל הסדר, והתרשמתי כי הנאשם בתום לב ביקש להגן על עצמו באמצעות ראיות אובייקטיביות מפני הפגיעה, כך לשיטתו, הצפויה.

66. מהמקובץ עולה כי ישנם פערי כוחות ברורים בין הנאשם ובין המתלוננת, שידה על העליונה. הנאשם אדם מן היישוב חסר השכלה, מצא את עצמו מתמודד במערכת משפטית מורכבת שבמרכזה סוגיות ממוניות, אל מול האישה עמה חי מזה 28 שנה, אישה אינטליגנטית ומשכילה ומאחוריה עומדת משפחה חזקה ועורכי דין שפועלים לסייע ולתת לה ייצוג וייעוץ. הטענה כי המתלוננת עשויה להגיש תלונת כזב אינה פרי דמיונו של הנאשם, אלא היא מבוססת

כדבעי על היכרותו של הנאשם עם המתלוננת, ניסיון קודם בדבר הגשת תלונה לכאורה כוזבת בחשד לאלימות מיד לאחר שפעל בדרכים חוקיות והטיל עיקול על נכנסיה. תלונה בעטיה נחקר באזהרה, ובהמשך עשתה לכאורה המתלוננת שימוש לרעה בהליכים משפטיים והביאה להרחקתו מבית המגורים.

67. בנסיבות העניין, מצאתי כי עלה גם עלה בידי הנאשם להוכיח כי סבר מבחינה סובייקטיבית כי רשאי או נכון יותר יהא לומר חייב להציב את המצלמה על מנת להגן על עצמו מפני תלונה שאינה אמת ומפני הרחקה נוספת שלא מוצדקת מביתו, שכן צפה, לתפיסתו הסובייקטיבית, שלא ירחק היום והוא ייקלע לסיטואציה דומה אם לא חמורה יותר, והוא ביקש שיהיו בידיו ראיות שייסעו בידו בכדי לקדם את חשיפת האמת. רצונו של הנאשם והשאיפה להתגונן מפני פגיעה בזכויותיו חירותיות הבסיסיות, עונים לדעתי, על ההגדרה של הגנה על אינטרס אישי כשר. ללמדנו כי לא מדובר בתחושתו הסובייקטיבית של הנאשם בלבד, הרי הצדדים הסכימו לאחר ימים ספורים כי רק התקנתן של מצלמות אבטחה יהא בהן לאשש או להפריך הטענות ביחס לאלימות.

68. הנאשם איפוא פגע בפרטיותה של המתלוננת אך הוא פעל לשם הגנה על עניין אישי כשר ומובהק שלו- הגנה מפני האשמות שווא שעלולה במקרה הטוב להרחיקו מביתו ובמקרה הרע עלולה לפגוע בחירותו עד כדי מעצרו. אך לא בכך סגי. על מנת שהנאשם יחסה תחת צילה של ההגנה, עליו להוכיח כי הפגיעה בזכותה של המתלוננת לפרטיות היא מינמלית ולא חרגה מתחום הסביר. ובמקרה הנוכחי, מצאתי כי הנאשם עמד גם בנטל זה להוכיח כי פעל באופן סביר ומידתי וזאת מכמה טעמים. ראשית, הנאשם לא התקין מספר רב של מצלמות ובמקומות שונים ברחבי בית המגורים, אלא התקין מצלמה בודדת, אחת ויחידה. שנית, המצלמה אינה מבין המצלמות המשוכללות שיש בנמצא, היא מתעדת באופן ויזואלי את המתרחש והיא לא מקליטה קול, לא מדובר במצלמה זעירה או בלתי נראית, אלא מצלמה פשוטה ביותר שחוברת באמצעות כבלים למכשיר מקליט ואין אפשרות לצפייה מרחוק או באמצעות חיבור למרשתת. כמו כן, המצלמה הותקנה באופן פרוביזורי, באמצעות דבק סלוטייפ שהוצמד לפמוט אשר הועמד על מזנון בסלון והחיבורים למכשיר המקליט גלויים. ולראייה זמן קצר מרגע הכניסה לבית המגורים הבחינה המתלוננת באור הכחול שחיוותה המצלמה. זאת ועוד, המצלמה הותקנה באופן הצופה אל חלל הסלון, מרחב המשמש את כל דיירי הבית להבדיל מהתקנת מצלמה הצופה במרחב פרטי באופן מובהק (כגון חדר שינה, מקלחת ושירותים). לזאת אוסיף כי הסכמת הצדדים על התקנת מצלמות הצופות לאזורים שונים ברחבי הבית, לרבות הסלון מלמדת כי עוצמת הפגיעה בפרטיות באזור זה של הבית היא נמוכה. ולסיום, רוב אירועי אלימות מתרחשים בדל"ת אמות הבית ובמקום סמוי מן העין, קשה לחשוב על אמצעי אחר, שפגיעתו פחותה, ואשר עשוי לאיין טענות כזב בדבר אלימות במשפחה. במקרה הנוכחי הנאשם לא התקין את המצלמה על מנת

ליצור ראייה יש מאין כדי לקדם אינטרס אישי כספי, כפי שקורה לא אחת בתיקים מסוג זה אלא שהנאשם ביקש שיהיו בידיו ראיות להוכיח כי לא חטא ולא פשע, לטעמי המעשה בו נקט בנסיבות העניין עונה על מבחני המידתיות.
זוטי דברים

69. בבחינת למעלה מן הצורך, גם בהנחה ולא היה עולה בידי הנאשם להוכיח כי פעל לצורך הגנה על אינטרס אישי כשר שלו הרי, סבורני כי נסיבות המקרה בכללותן כפי שתוארו מעלה, אינן מצדיקות הרשעתו של הנאשם בפלילים.

70. [חוק הגנת הפרטיות](#) קובע כי פגיעה בפרטיות היא עבירה פלילית מסוג "פשע" שהעונש הקבוע בצידה הוא 5 שנות מאסר. כן נקבע כי פגיעה בפרטיות מהווה גם עוולה אזרחית. ההוראה הקבועה [בסעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות](#) נושאת הכותרת "מעשה של מה בכך" קובעת כי "לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש". וכאמור, ההגנה הקבועה בהוראה זו היא המקבילה לסייג זוטי דברים מעוגן [בסעיף 34' לחוק העונשין](#) ובבסיסו הכלל לפיו המשפט הפלילי אינו עוסק בזוטות. וזהו לשונו: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

71. כידוע, מטרת הסייג היא מניעת תיוג פלילי למעשים, אשר באופן פורמאלי מקימים עבירה, אך אין בהם ולו מידה מזערית של סכנה לפגיעה ב"ערך המוגן", והם אינם הולמים במהותם עבירה פלילית.

72. התנאים לקיומו של הסייג נדונו בהרחבה בע"פ (מתוז' ת"א) 1720/95 מדינת ישראל נ' יוסף ואח' [פורסם בנבו] (23.10.1996), ואומצו [בע"פ 807/99](#) עזיזאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(5) 747 (1999), כדלקמן:

"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה שתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. [...] הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי".

73. בית המשפט העליון דן בסייג "זוטי דברים" בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ, פ"ד ס(2) 120 (2005) וקבע:

"[...] אף על פי שהסייג בדבר "זוטי דברים" אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה העולה מן הפסיקה היא שיש להחילו בזהירות תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. בבוא לבחון מעשה שנתמלאו בו כל יסודות העבירה ישאל בית המשפט את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתיים את מבצעו בהרשעה בפלילים. [...] אל לנו לשכוח כי הכלל בדבר זוטי דברים הוא אך סייג לאחריות הפלילית, ומשכך, אין הוא בבחינת הכלל, אלא החריג."

74. קרי, כדי לבחון את קיומו של הסייג צריכים לחול ארבעת התנאים שקבע המחוקק במצטבר: "טיב המעשה", "נסיבותיו", "תוצאותיו" ו"האינטרס הציבורי". בין התנאים הללו קיימים קשרי גומלין, אם לקולה ואם לחומרה, ומשקל הבכורה ניתן ל"אינטרס הציבורי" (ראו גם רע"פ 8464/14 מדינת ישראל נ' עזרא [פורסם בנבו] (15.12.2015)). בנסיבות מקרה מסוים יכול שיקבל אחד התנאים משקל ממשי, ועל בית המשפט להכריע אם סיכום כל ארבעת התנאים מוביל אל המסקנה, כי לא קיימת סכנה מזערית לציבור המצדיקה הטלת אחריות בפלילים.

75. וביישום המבחנים על המקרה הנוכחי. אין חולק כי במישור העקרוני ישנה פגיעה בזכותה של המתלוננת לפרטיותה וזאת מעצם הצבת המצלמה ללא ידיעתה וללא הסכמתה. ואולם שאלה נפרדת היא עוצמת הפגיעה במתלוננת במקרה הקונקרטי. במבחן כלל הנסיבות, טיב המעשה, תוצאותיו, דהיינו, מהות הפגיעה, משך הפגיעה, עוצמת הפגיעה והנסיבות האינדיבידואליות הכוללות לרבות איתור המצלמה זמן קצר לאחר שנכנסה לתוך הבית, העובדה כי מעשיה של המתלוננת לא תועדו ולא צולמו ואיש לא צפה בהם. ומבלי להקל ראש באי הנוחות שנגרמה למתלוננת אשר מצאה את המצלמה ונאלצה להגיש תלונה על כך במשטרה, והרי שלא מדובר במקרה בו נפגעה פרטיותה של המתלוננת פגיעה של ממש המצדיקה מיצוי ההליך הפלילי.

76. דברים אלו נכונים כפרט כאשר ימים ספורים מגילוי המצלמה, הסכימו בני הזוג על התקנת מצלמות באזורים שונים של הבית. ודברים אלו נכונים ביתר שאת בנסיבות המקרה הקונקרטי, בחלוף 4 שנים מביצוע העבירה בשנת 2018, כאשר ההליך המשפטי בנוגע לחלוקת הרכוש והמשאבים הסתיים, השניים אינם מתגוררים עוד בבית המגורים ודרכיהם נפרדו.

77. כל הנתונים שפורטו מעלה מובילים לכלל מסקנה כי מדובר במקרה קל ערך שאינו מצדיק השתתפות פלילית על הנאשם, בן 71 שנים, נעדר עבר פלילי, המתמודד עם מחלה קשה. לכל הפחות מתעורר ספק סביר שמא התקיים הסייג של "זוטי דברים", ספק ממנו זכאי הנאשם להנות. חלילה שלא ישתמע כי התקנת מצלמות היא פעולה מותרת אלא שאי אפשר לנתק את הסיטואציה הספציפית החריגה בה עסקינן ממכלול הנסיבות יוצאות הדופן שפורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

סוף דבר, אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"ב, 20 יולי 2022, במעמד הצדדים.

זהר דיבון סגל